

Derya Sönmez

Sırça Kanatlar

Öykü

İÇİNDEKİLER

Ormanda	7
Ay Karanlık.....	13
Akşam Suyu.....	19
Papaz Yahnisi	25
Ovanın Sonu	31
Çilek Sepeti	37
Daha Bir Şey Görmediniz	43
Daldan Düşme Korkusu	47
Mutlu Çiftler Tangosu.....	51
Adaçayı.....	55
Ankara'da Denize Karşı.....	57
Balıkgözü	61
Sırça Kanatlar	67
Onlar	75
Söz Uçar.....	81
Yıldızların Altında	85
Ayak İzleri.....	89
Bütün Güzel Düşler	93

Ormanda

Şüphesiz orman kaybolmak isteyenler içindi.

Daha beş dakika önce hissettiği tek şey çaresizlikti. Şimdi kocası alnına dökülen hayalî perçemi kulağının arkasına atarak oteldeki oğlanın taklidini yaparken gülüyor. Küçük bir tebessüm çabası gülme sayılırsa.

“Abartıyorsun, beni güldürmek için yapıyorsun.”

“Hayır, gerçekten böyle oldu.”

Dalgın dalgın etrafa bakmaya devam ediyor. Orman, arada bir duyulan kuş cıvıltıları dışında sessiz. Bazen birkaç dal çıtırdıyor ya da tıknefes bir hayvan hızla geçerken yapraklar kırmıldıyor. Çoğunlukla sincap ya da kertenkele. Bir de göç eden kuşlar var. İzlediği bir belgeselde, “Ağaçkakanlar, leylekler burada kalırlarsa kışı çıkaramayacaklarını bildiklerinden ormanı hızla terk ediyorlar,” diyordu. Uzun gagalı bir kuşun kanat çırparkenki acelesi gözünün önünde. Adam, kuşun aksine, bir şey yapmak gerektiğini anlamıyor ya da çoktan teslim olmuş. Paniğe kapılmak bir yana, oldukça rahat görünüyor. Sargılı bacağına devrilmiş bir ağaç kütüğünün üstüne boylu boyunca uzatmış. Son beş dakikadır neredeyse nefes almadan arkadaşlarıyla buluşmasını anlatıyor.

“Yirmi yıl önceki saçma sapan bir olay yüzünden nasıl kav-gaya tutuştular bir görsen.”

Elleriyle abartılı hareketler yapıyor. Bu anlamsız gösteri çok geçmeden ani bir titreme nöbetiyle sona eriyor. Adamın dudakları acıyla geriliyor, sargılı bacağına üstüne kapanıp bekliyor.

Kadına öyle geliyor ki artık kocası da bu kütük gibi ormana ait. Bir dilek değil bu, daha çok önsezi olmasından korkuyor. Ama böyle zamanlarda hep en kötüsünü düşünür o, boşuna üzer kendini. Ağlamamak için alt dudaklarını ısırıyor. Bacağı sardıkları bez kan içinde. Sargı bezini açarken adamın dişleri acıdan kenetleniyor. Kadın, eti yarıp dışarı fırlanmış kemiğe bakmaya dayanamayıp başını eğiyor. Kırığı sabitlemek için koydukları dalları düzelttikten sonra adam bacağı tekrar sıkıca sarıyor. Acısı az da olsa hafifliyor. Sakinleşiyor sonra, sakinleşince de umutlanıyor yine. Karısına yaslanarak yürüyebilirse (şu anda kıpırdaması mümkün değil ama birkaç saat içinde daha iyi olmayı umuyor) küçük bir köye ya da yardım çağırabilecekleri herhangi bir yere ulaşabilirler. Ayağa kalksa, beş ağaç gidip biraz soluklansa, sonra beş ağaç daha saysa. Bunun ne kadar zaman alacağını kestirmeye çalışırken kadının huzursuzlandığını hissediyor.

“Ben gidiyorum,” diyor kadın parmağıyla uzaklarda bir yeri göstererek.

Kimsenin suçu değildi. Ormanda her gün binlerce dal kırılır. Kamp alanından çıktıklarında daha sabahtı. O kaza olmasa şimdiye kadar göle varmış olacaktı. Önce bataklığı ve sazlıkları geçmeleri gerekecekti tabii. “Yılın bu zamanında lagünün denizle bağlantısı kesilir; ancak ilkbaharın bereketli yağmurları ve eriyen karlarla su belli bir düzeyi aşınca, göller kıyı kumul bandını aşarak denizle birleşir. Subasar ormanı deniz seviyesinin altında kaldığı için çoğu zaman suyla kaplıdır.” Belgeselde izlemişlerdi. Burada kamp kurmak adamın fikriydi ama kadın da istemişti. Hiçbir şey umdukları gibi gitmedi. Herkes lagünün üzerini kaplayan nilüferleri, kumullarda açan zambakları, rengârenk mantarların güzelliğini anlatmış, çamura bata çıka yürümenin zorluğundan, bacakları dalayan otlardan kimse söz etmemişti. Yola çıktıklarında nemli olan toprak gittikçe balçık gibi yapışkan bir çamura dönüşmüştü.

Kadın çamurun kayganlığından sızlanınca kol kola girdiler. Boşta kalan ellerinde baston niyetine kullandıkları birer sopa vardı. Bu şekilde ortak bir ritim tutturarak yürümek oldukça zordu. Yaklaşık bir saatin sonunda ormanın içine, ağaçların iyice sıklaştığı bir yere vardılar. Kadın yön bulmakta oldum olası zorlanırdı, adamsa bu konudaki yeteneğine fazla güveniyordu ve hata yaptı. Ağaç gövdelerindeki yosunların gelişigüzel dağıldığını sonradan fark etti. Burada, ağaç nemi nereden alırsa o taraf yeşilleniyordu. Bu şekilde yön bulmak olanaksızdı.

“Kaybolduk,” dedi belli belirsiz bir fısıltıyla.

Kadın olduğu yere yığıldı.

“Daha fazla devam edemezdik zaten.”

Adam ağaçları inceleyip gözünün kestiği bir tanesine tırmandı. Böylece görüş alanı genişledi. Nefesinin düzene girmesini bekledi bir süre, gömlek cebindeki paketten bir sigara çekip yaktı. Kadın bacağındaki çizikleri ovalıyordu. “Sigaraya mı başladın,” diye sordu aşağıdan.

“Geçen hafta sonu bir paket aldım, o kadar.”

“Başladın yani.”

Omuz silkti adam.

“Tek seferlik bir şey. Nasıl olsa zehirlenecektim, iki gün boyunca leş gibi içtiler yanımda.”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Yirmi yıl sonra buluşmak. Saçmalık.” Bir eliyle yüzüne konan sinekleri kovalamaya çalışıyordu.

“Eh, işte! Çoğu evlenip boşanmış. Bizi sordular.”

“Neyimizi sordular?”

“İşte! Aramız nasıl diye yani.”

Kadın ayağa kalktı. Yanıtı merak eder gibi kocasına baktı. “Sen ne dedin?”

Adam sigaradan bir nefes çekti, dumanı içinde tutup izmariti yere attı. Konuşurken ağızındaki dumanı yavaş yavaş dışarı verdi.

“Bir şey yok, dedim.”